

Sygn. akt II AKa 264/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Grażyna Świdorska-Wandor

Sędziowie: SA Mirosław Cop (spr.)

del. SO Andrzej Rydzewski

Protokolant: st. sekretarz sądowy Monika Żylińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Dariusza Kuberskiego

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2012 r.

sprawy

A. C.

oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.; art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.; art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.; art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii; art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 14 marca 2012 r., sygn. akt **III K 88/11**

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

1. **A. C.** został oskarżony o to, że:

I. w okresie od lutego 2010 r. do kwietnia 2010 r. w miejscowości J. gm. I., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, dwukrotnie udzielił A. P. środka psychotropowego w postaci soli amfetaminy w ilości po od 1 do 2 gram netto (łącznie 5 gram), w cenie po 25 zł za gram substancji,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

II. w okresie od kwietnia 2010 r. do lipca 2010 r. w miejscowości J. gm. I., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co najmniej trzynastokrotnie udzielił P. J. środki odurzające w postaci 1 gramowych porcji ziela konopi indyjskich innych niż włókniste w cenie 30 zł za jedną porcję,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

III. na przełomie maja i czerwca 2010 r. w I., wbrew przepisom ustawy, jednorazowo udzielił M. P. (1) środka psychotropowego w postaci soli amfetaminy w ilości wystarczającej na jednorazowe odurzenie się,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

IV. w okresie od maja 2010 r. w miejscowości J. gm. I., wbrew przepisom ustawy, udzielił P. J. środki odurzające w postaci 1 grama netto ziela konopi indyjskich innych niż włókniste,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

V. w okresie od czerwca 2010 r. do 30 sierpnia 2010 r. w miejscowości J. gm. I., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, około pięćdziesięciu razy udzielił małoletniemu M. B. środka psychotropowego w postaci soli amfetaminy w porcjach po 10 gram, biorąc po 150 zł za jedną taką porcję,

tj. o czyn z art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

VI. w lipcu 2010 r. oraz w sierpniu 2010 r. w miejscowości J. gm. I., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, dwukrotnie udzielił H. Ś. środka psychotropowego w postaci soli amfetaminy w ilości po 1 gram netto, w kwocie po 25 zł za porcję,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

VII. w okresie od lipca 2010 r. do sierpnia 2010 r. w miejscowości N. gm. Z. oraz w miejscowości J. gm. I., działając z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pięciokrotnie udzielił M. P. (2) środka psychotropowego w postaci soli amfetaminy w porcjach od 0,5 grama do 1 grama (łącznie 3 gramy) w cenie po 30 zł za gram tej substancji i odpowiednio 15 zł za pół grama,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.;

VIII. w dniu 05 lutego 2011 r. w miejscowości N. gm. Z., wbrew przepisom ustawy, udzielił H. Ś. środka odurzającego w postaci ziela konopi indyjskich innych niż włókniste,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

IX. w dniu 06 lutego 2011 r. w miejscowości N. gm. Z., wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił R. M. za kwotę 25 zł środka psychotropowego w postaci soli amfetaminy, w ilości 1,26 grama netto,

tj. o czyn z art.59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

X. w dniu 12 lutego 2011 r. w miejscowości N. gm. Z., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, udzielił P. M. środka psychotropowego w postaci soli amfetaminy w ilości 0,5 grama za kwotę 15 zł,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 14 marca 2012 roku, sygn. akt II K 88/11:

1. oskarżonego A. C. uznano za winnego popełnienia w ramach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 k.k. czynów zarzucanych:

- w punkcie I aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż oskarżony udzielił czterokrotnie A. P. środka psychotropowego, to jest przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

- w punkcie II aktu oskarżenia, to jest przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

- w punkcie VI aktu oskarżenia, to jest przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

- w punkcie VII aktu oskarżenia, to jest przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 §1 k.k. skazano na karę 1 roku pozbawienia wolności;

2. oskarżonego A. C. uznano za winnego popełnienia w ramach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 k.k. czynów zarzucanych:

- w punkcie III aktu oskarżenia, to jest przestępstwa z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

- w punkcie IV aktu oskarżenia, to jest przestępstwa z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 §1 k.k. skazano na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. oskarżonego A. C. uznano za winnego popełnienia w ramach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 §1 k.k. czynów zarzucanych:

- w punkcie IX aktu oskarżenia, to jest przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

- w punkcie X aktu oskarżenia, to jest przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 §1 k.k. skazano na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

4. oskarżonego A. C. uznano za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia, to jest przestępstwa z art. 58 ust. 1 z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 58 ust. 1 z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazano go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

5. oskarżonego A. C. uznano za winnego popełnienia czynu zarzucanego w punkcie V aktu oskarżenia z tym ustaleniem, że trzykrotnie udzielił małoletniemu M. B. środka psychotropowego w postaci soli amfetaminy w porcjach po 3 gramy biorąc 75 zł za porcję, to jest przestępstwa z art. 59 ust. 2 i że stanowi on wypadek mniejszej wagi opisany w

art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazano go na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k. w miejsce wyżej orzeczonych kar pozbawienia wolności orzeczono karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

7. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu A. C. na poczet orzeczonej kary łącznej 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 14 lutego 2011 roku do dnia 14 marca 2012 roku;

8. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono od oskarżonego A. C. przepadek osiągniętej korzyści majątkowej w łącznej kwocie 920 zł;

9. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa i na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 1983, Nr 49, poz. 223. z późn. zm.) zwolniono go od obowiązku uiszczenia opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją, w całości obrońca oskarżonego A. C..

Na podstawie art. 438 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez oparcie wyroku na dowodach dla oskarżonego A. C. niekorzystnych, w szczególności rozbieżnych i sprzecznych zeznaniach świadka H. Ś., oraz oskarżonego R. M., bez ich wnikliwej i krytycznej analizy przy oczywiście błędnym i dowolnym ustaleniu, że dowody te są wiarygodne i wzajemnie się uzupełniają, z jednoczesnym pominięciem okoliczności i dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego - m.in. faktu, iż H. Ś. był pod wpływem alkoholu oraz środków odurzających i nie mógł stwierdzić, że lufkę z marihuaną podał mu oskarżony;

2. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób dowolny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania i wskazaniom doświadczenia życiowego oraz w oparciu o jedynie część przeprowadzonych dowodów - m.in. jednoznacznego stwierdzenia Sądu, iż „wygląd zewnętrzny M. B. jednoznacznie świadczy o tym, że jest on osobą małoletnią”;

3. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 424 k.p.k., poprzez niewyjaśnienie w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, na jakich konkretnych dowodach oparł się Sąd stwierdzając, iż M. B. jest osobą małoletnią;

4. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, które doprowadziło do bezzasadnego uznania, iż oskarżony C. dopuścił się czynu zarzucanego mu w punkcie VIII, IX i X wyroku;

5. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności za czyny pozostające w ciągu przestępstw, wskazane w punktach I, II, VI, VII wyroku oraz kary orzeczonej w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyny pozostające w ciągu przestępstw wskazane w punktach III i IV wyroku poprzez niewymierzenie tych kar z warunkowym zawieszeniem ich wykonania.

Obrońca A. C. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od czynów zarzucanych mu w pkt. VIII, IX i X aktu oskarżenia.

Jednocześnie wniósł o wymierzenie oskarżonemu za czyny określone w punktach I, II, III, IV, VI i VII wyroku kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz przyjęcie, że przestępstwo wskazane w punkcie V wyroku wyczerpuje znamiona określone w treści art. 59 ust. 1 w zw. z art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się o tyle zasadna, że w wyniku jej rozpoznania niezbędnym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku. Zasadniczym powodem wydania przez Sąd odwoławczy orzeczenia kasatoryjnego było stwierdzenie dopuszczenia się przez sąd I instancji obrazy prawa procesowego – art.17§1 pkt. 7 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść wydanego przez ten sąd wyroku. Stwierdzenie obrazy wyżej wskazanego przepisu było powodem tego, że Sąd odwoławczy ograniczył rozpoznanie środka odwoławczego do uchybienia stwierdzonego z urzędu, uznając, że rozpoznanie sprawy w tym zakresie jest wystarczające. Rozpoznanie innych uchybień zgłoszonych apelacją byłoby przedwczesne (art.436 k.p.k.).

Na wstępie prowadzonych rozważań poczynić należy kilka uwag na temat istoty czynu ciągłego, uregulowanego w art. 12 k.k. W ich ramach Sąd odwoławczy nie będzie omawiał całej istoty tej instytucji prawa karnego materialnego (rozważania na ten temat zostały w sposób niezwykle szeroki przedstawione w doktrynie prawa karnego) a skoncentruje je wokół zagadnienia *ne bis in idem* procedatur.

Nie ulega wątpliwości, że przepis art. 12 k.k. kreuje wymogi uznania „dwóch lub więcej zachowań” (w znaczeniu „ontologicznym”) za „jeden czyn zabroniony” (w znaczeniu prawnym). Spełnienie owych wymogów i tym samym uznanie tych to zachowań za „jeden czyn zabroniony” dopiero implikuje konieczność poddania go - w tej postaci - prawnokarnej ocenie. Nie ulega zatem wątpliwości to, że stanowiący podstawę takich rozstrzygnięć przepis art. 12 k.k. jest li tylko „specyficzną konstrukcją normatywną stwarzającą podstawy do uznania, iż ta (wskazana już) wielość zachowań, w istocie rzeczy, stanowi jednorazową realizację zakresu zastosowania jednej normy sankcjonującej i w konsekwencji jedno przestępstwo (...)”. Norma art. 12 k.k. stanowi szczególną dyrektywę interpretacyjną, wprowadzoną przez ustawodawcę do ustawy karnej dla rozstrzygnięcia przypadków określonych przez jej twórców mianem „czynu ciągłego” (P. Kardas: *Przestępstwo ciągłe w prawie karnym materialnym*, Kraków 1999, s. 264-265, 267). To, że owa określona w art. 12 k.k. regulacja ustawowa jest wyłącznie „sztuczną” konstrukcją prawną, która - z woli ustawodawcy - nakazuje traktować sumę dwóch lub więcej „faktycznych” (obiektywnych) zachowań jako jedną, integralną i nierozzerwalną całość stanowiącą jeden „czyn zabroniony” (w odniesieniu do dokonywania prawnokarnej oceny), powoduje, że „czyn ciągły istnieje w przestrzeni prawnej tylko o tyle, o ile sąd przyjmie w swoim orzeczeniu, że zachodzą przesłanki określone w art. 12 k.k.” (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 15 czerwca 2007 r., I KZP 15/07). Oznacza to, że gdy sąd orzekający uznał, że objęte jednolitym zamiarem zachowania oskarżonego stanowią jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 12 k.k., zakres powagi rzeczy osądzonej wyznaczony jest ustalonym w wyroku skazującym lub warunkowo umarzającym czasem jego popełnienia.

W przypadku czynu ciągłego składającego się z kilku działań, czasem popełnienia przestępstwa jest czas zakończenia ostatniego działania. Nie powinno podlegać żadnej wątpliwości, że dopiero prawomocne skazanie za czyn ciągły (art. 12 k.k.) rodzi konsekwencje procesowe w postaci powagi rzeczy osądzonej, przy czym co powinno być oczywiste, że zakresem tej przesłanki jest objęty cały osądzony czyn ciągły. W konsekwencji więc, mając na uwadze treść przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i konieczność stosowania w związku z tym wyrażonej w nim zasady *ne bis in idem* procedatur, prawomocne zakończenie postępowania karnego, którego przedmiotem był czyn ciągły, skutkuje procesową niemożliwością prowadzenia innego postępowania co do zachowań popełnionych przez sprawcę w okresie wyznaczonym przez początek pierwszego i zakończenie ostatniego zachowania składającego się na czyn ciągły, byłoby to bowiem postępowanie karne „co do tego samego czynu tej samej osoby” [por. Z. Gostyński (w:) J. Bratoszewski, L. Gardocki, Z. Gostyński, S. Przyjemski, R. A. Stefański, S. Zabłocki: *Komentarz do kodeksu postępowania karnego Tom I*, 1998, s. 216-217; P. Kardas: *Res iudicata a konstrukcja czynu ciągłego*, CzPkiNP 2007, nr 2, s. 53, a także uchwała Sądu Najwyższego z 21 listopada 2001 r., I KZP 29/01 OSNKW 2002, z. 1-2, s. 2 i aprobowująca ją glosa W. Marcinkowskiego, *Prok. i Pr.* 2002, z. 9, s. 111-115].

Przenosząc te rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy należy mieć na względzie, że oskarżony A. C. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 13 grudnia 2010 r., w sprawie II K 876/10 skazany został za zachowania podejmowane:

- od marca 2009 r. do przełomu lipca i sierpnia 2010 r.(pkt.10 wyroku);

- na przełomie lipca i sierpnia 2010 r. (pkt.11wyroku).

Podjęcie takich rozstrzygnięć pozwala Sądowi odwoławczemu na stwierdzenie, że powyższym wyrokiem uznane zostały za spełniające wymogi czynu ciągłego zachowania podjęte przez A. C. w okresie od marca 2009 r. do przełomu lipca i sierpnia 2010r. realizujące znamiona przestępstwa określone w art. 59 ust.1 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Jedynie na marginesie Sąd odwoławczy chce zauważyć, że w sprawie II K 876/10 Sądu Rejonowego w Inowrocławiu A. C. postawiono także zarzut podejmowania zachowań, kwalifikowanych jako czyn ciągły w okresie od czerwca do 30 sierpnia 2010 r. realizujący znamiona przestępstwa określonego w art. 59 ust.1 w/w ustawy a o którym ten sąd w wyroku nie rozstrzygał. Wyrok tego sądu jest prawomocny i w obecnie prowadzonym trybie postępowania Sąd odwoławczy nie ma możliwości wpływania na jego treść. Uplłynął już termin wskazany w art. 524 § 3 k.p.k. oraz w art. 542 § 5k.p.k. Problem ten jednak ten sąd sygnalizuje.

W rozpoznawanej sprawie oskarżonemu A. C., zaskarżonym wyrokiem przypisano popełnienie przestępstw kwalifikowanych z art. 59 ust.1 w/w ustawy w okresach:

- od lutego 2010r. do kwietnia 2010r.

- od kwietnia 2010r. do czerwca 2010r.

- od lipca do sierpnia 2010r.,

uznając je jako ciąg przestępstw,

oraz w okresach

- na przełomie maja i czerwca 2010r.

- od maja 2010r.,

uznając je za ciąg przestępstw, kwalifikowany z art. 58 ust 1 w/w ustawy oraz za przestępstwo popełnione w okresie od czerwca 2010 r. do 30 sierpnia 2010 r., który zakwalifikowano z art.59 ust.3 w/w ustawy.

Nadto oskarżonego skazano za popełnienie przestępstw, których oskarżony dopuścił się w dn. 5 lutego 2011 r., które zakwalifikowano z art. 58 ust1 w/w ustawy, dn. 6 lutego 2011 r., dn. 12 lutego 2011 r., które zakwalifikowano z art.59 ust.1 w/w ustawy.

Dokonanie porównania, rozstrzygnięć zapadłych w zaskarżonym wyroku (tak osoby sprawcy, towarzyszącego mu zamiaru oraz okresów podejmowanych przez niego zachowań) z rozstrzygnięciami zapadłymi w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Inowrocławiu pozwoliło Sądowi odwoławczemu stwierdzić, że część z nich zapadła z obrazą zasady ne bis idem procedur. Stwierdzenie powyższego było powodem wydania przez Sąd odwoławczy orzeczenia kasatoryjnego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy zasadniczym zadaniem sądu rozpoznającego sprawę ponownie, będzie określenie, które z zarzuconych oskarżonemu zachowań będą mogły być przyjęte do podstawy wyroku a tym samym określać zakres odpowiedzialności oskarżonego. Na tej podstawie, w kontekście zarzutów zgłoszonych apelacją do przestępstw przypisanych oskarżonemu a nie wchodzących w skład czynu ciągłego sąd ponownie rozpoznający sprawę powinien mieć na uwadze ich treść. Ich rozpatrzenie a w konsekwencji wydanie wyroku uniemożliwiło wydanie przez Sąd odwoławczy wyroku reformatoryjnego.

To mając na uwadze orzeczono jak w wyroku.